

Книгата на Даниил – Деветдесет номер

Разплитане на „Всекидневната“: историческо изследване на спорове и противоречия

Jeff Pippenger

2024-02-23

Ако разгледахте внимателно последния пасаж в предишната статия, вие сте видели първоизточника на пасажа, който се намира в книгата Early Writings, за който А. Г. Даниелс твърди, че го е взел със себе си при своето интервю по въпроса за „ежедневната“ със Сестра Уайт през 1910 година. Онези, които работеха, за да утвърдят „лъжата“, че „ежедневната“ представлява Христовото служение в светилището, имаха нужда да подкопаят прякото и ясно одобрение от страна на Сестра Уайт на правилното становище, представяно от онези, които дадоха вестта за съдния час. „Лъжата“, която те измислиха, беше, че единственото предупреждение, за което Сестра Уайт се е изразявала конкретно, е предупреждението против определянето на време. Именно това Артър Уайт се стреми да установи в своята биография, и именно това неговият баща, синът на Елън Уайт, и Даниелс се опитваха да докажат чрез измисленото интервю.

Както вече бе отбелязано, няма никакво свидетелство за какъвто и да било разговор между сестра Уайт и Даниелс по въпроса за „ежедневната“. Предполагаемият разговор бе предложен през 1931 г. Ако сестра Уайт бе одобрила падналото възглед на Даниелс относно „ежедневната“ при разговор през 1910 г., защо би той — човек, когото сестра Уайт посочи като ревностен в насърчаването на своето възглед — мълчал за нейното одобрение в продължение на двадесет и една години? Това не беше разговор; това беше измислица.

Изобретяването на интервюто имаше за цел да постави контекста на нейното изявление относно „постоянното“ така, сякаш то е било нещо случайно спрямо нейното предупреждение против определяне на време, а Артър Уайт остави своите отпечатъци върху лъжата чрез начина, по който я представи в историята от 1931 г. Като християнин той би трябвало просто да предаде историята и да остави историческия ревизионизъм извън уравнението. Завършихме предишната статия с откъса от 1850 г., от който е извлечен пасажът в Early Writings. Това изявление се появява за пръв път през 1850 г. в Review, а след това отново в книгата Experience and Views. Третият път, когато се появява, е в книгата Early Writings, но в развитието му до книгата Early Writings настъпват определени промени. Все пак не бихме казали, че много от писанията на Духа на пророчеството са били променени, както някои твърдят в усилието си да дискредитират нейното дело.

„Господ ми показа, че схемата от 1843 година е била направлявана от Неговата ръка и че никоя част от нея не трябва да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше. Че Неговата ръка бе над една грешка в някои от числата и я скриваше, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.

„Тогава видях относно „Постоянното“, че думата „жертва“ е била прибавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за него на онези, които възвестиха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни относно правилното разбиране на „Постоянното“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и смут.“ *Review and Herald*, November 1, 1850.

Този пасаж първоначално се е намирал в изданието, озаглавено *The Present Truth*, от 1849 г., но е бил отпечатан в *Review and Herald* през ноември 1850 г. В оригиналния ръкопис сестра Уайт направо заявява, че записва няколко неща, които Господ неотдавна ѝ е показал, и когато прочетете цялата статия, ще видите, че са разгледани много теми. Има около двадесет различни теми, които ѝ бяха показани. Същественото е, че в оригиналната статия темата за „всекидневната“ и темата за „определянето на време“ са били две различни откровения за неща, които ѝ бяха показани.

В оригиналния ръкопис те бяха обозначени в различни параграфи. Когато откъсът бе препечатан в *Experience and Views*, редакторите съчетаха параграфа, в който Сестра Уайт поддържа пионерския възглед за „ежедневното“, със следващия параграф, който предупреждава срещу определянето на време. Докато четете оригинала, обърнете внимание, че върху някои теми е поставен акцент чрез писане с Главни букви. В параграфа, в който тя одобрява пионерския възглед за „ежедневното“, тя изписва с Главна буква думата *Daily*, а в следващия параграф изписва с Главна буква думата *Time*, като така отбелязва пряко разграничение между двете теми, които ѝ бяха показани.

„Скъпи братя и сестри,

„Желая да ви дам кратък очерк на онова, което Господ ми показва наскоро във видение. Бе ми показана красотата на Исус и любовта, която ангелите имат един към друг. Ангелът каза: Не виждате ли тяхната любов? — следвайте я. Така и Божият народ трябва да се обича един друг. По-добре нека вината падне върху теб, отколкото върху брат. Видях, че вестта „продайте каквото имате и давайте милостиня“ не е била представяна от някои в нейната ясна светлина; че истинската цел на думите на нашия Спасител не е била ясно изложена. Видях, че целта на продаването не е да се дава на онези, които са способни да се трудят и да се издържат сами, а да се разпространява истината. Грях е да се издържат и насърчават в безделие онези, които са способни да работят. Някои са проявявали ревност да присъстват на всички събрания; не за да прославят Бога, а заради „хлябовете и рибите“. За такива би било много по-добре да си бъдат у дома и да се трудят с ръцете си „това, което е добро“, за да посрещат нуждите на семействата си и да имат нещо, което да дадат за поддържането на скъпоценното дело на настоящата истина.

„Видях, че някои са се заблуждавали, като са се молили болните да бъдат изцелявани пред невярващи. Ако някой между нас е болен и повика църковните старейшини да се помолят над него според Яков 5:14, 15, ние трябва да следваме примера на Исус. Той изведе невярващите от стаята, а след това изцели болния; така и ние трябва да се

стремим да бъдем отделени от неверието на онези, които нямат вяра, когато се молим за болните между нас.“

„Тогава вниманието ми бе насочено назад към времето, когато Исус отведе учениците Си насаме в една горница и най-напред уми нозете им, а след това им даде да ядат от преломения хляб, който представляваше Неговото преломено тяло, и от сока на лозата, който представляваше Неговата пролята кръв. Видях, че всички трябва да постъпват с разбиране и да следват примера на Исус в тези неща, и когато пристъпват към тези наредби, трябва, доколкото е възможно, да бъдат отделени от невярващите.“

„Тогава ми бе показано, че седемте последни язви ще бъдат излети, след като Исус напусне Светилището. Ангелът каза: Гневът на Бога и на Агнето причинява погибелта или смъртта на нечестивите. При гласа на Бога светиите ще бъдат могъщи и страшни като войска със знамена; но тогава те няма да изпълнят писаната присъда. Изпълнението на присъдата ще бъде в края на хилядата години.

„След като светиите бъдат променени в безсмъртие, и бъдат грабнати заедно, и получат своите арфи, корони и пр., и влязат в Светия град, Исус и светиите сядат на съд. Книгите се отварят — книгата на живота и книгата на смъртта; книгата на живота съдържа добрите дела на светиите, а книгата на смъртта съдържа злите дела на нечестивите. Тези книги бяха сравнени със Законната книга, Библията, и според нея те бяха съдени. Светиите в единство с Исус произнасят своя съд над мъртвите нечестиви. Ето! — каза ангелът, — светиите седят на съд, в единство с Исус, и въздават на всеки от нечестивите според делата, извършени в тялото, и срещу имената им се отбелязва какво трябва да получат при изпълнението на присъдата. Това, видях, беше делото на светиите с Исус в Светия град, преди той да слезе на земята, през хилядата години. После, в края на хилядата години, Исус, и ангелите, и всички светии с Него, напускат Светия град; и докато Той слиза с тях към земята, мъртвите нечестиви възкръсват, и тогава самите мъже, които „Го прободоха“, възкресени, ще Го видят отдалеч в цялата Му слава, с ангелите и светиите с Него, и ще ридаят поради Него. Те ще видят следите от гвоздеите в ръцете Му и в нозете Му, и мястото, където забиha копието в ребрата Му. Следите от гвоздеите и копието тогава ще бъдат Неговата слава. Именно в края на хилядата години Исус застава на Елеонския хълм, и хълмът се разцепва надве, и става огромна равнина; а онези, които бягат в онова време, са нечестивите, които току-що са били възкресени. Тогава Светият град слиза и се установява на равнината.,,

„Тогава Сатана вдъхва своя дух в нечестивите, които са били възкресени. Той ги ласкае, че войнството в Града е малобройно, а неговото войнство е многочислено, и че могат да надвият светиите и да превземат Града. Докато Сатана събираше войската си, светиите бяха в Града и съзерцаваха красотата и славата на Божия рай. Исус беше начело на тях и ги водеше. Изведнъж прекрасният Спасител изчезна отсрещ нашето множество; но скоро чухме прекрасния Му глас да казва: „Дойдете, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.“ Ние се събрахме около Исус и тъкмо когато Той затвори портите на Града, бе произнесено проклятието над нечестивите. Портите се затвориха. Тогава светиите използваша крилете си и се

издигнаха на върха на градската стена. Исус също беше с тях; короната Му изглеждаше сияйна и славна. Тя беше корона в корона, на брой седем. Короните на светиите бяха от най-чисто злато, украсени със звезди. Лицата им сияеха от слава, защото бяха в точния образ на Исус; и когато се издигнаха и всички заедно се придвижиха към върха на Града, аз бях възхитен от гледката.“

„Тогава нечестивите видяха какво бяха загубили; и огън бе издишан от Бога върху тях и ги погълна. Това беше изпълнението на съда. Тогава нечестивите получиха според както светиите, в единство с Исус, им бяха отмерили през хилядата години. Същият огън от Бога, който погълна нечестивите, очисти цялата земя. Разрушените, назъбени планини се стопиха от пламенна горещина, атмосферата също, и цялата плява бе изгорена. Тогава нашето наследство се откри пред нас, славно и прекрасно, и ние наследихме цялата земя, направена нова. Всички ние извикахме със силен глас: Слава, Алилуя.“

„Видях също, че пастирите трябва да се съветват с онези, в които имат основание да имат доверие, с онези, които са били във всички вести и са твърди във всяка настояща истина, преди да отстояват каквато и да било нова важна точка, за която могат да смятат, че Библията я подкрепя. Тогава пастирите ще бъдат свършено единни и единството на пастирите ще бъде почувствано от църквата. Видях, че такъв ход би предотвратил печални разделения, и тогава не би имало опасност скъпоценното стадо да бъде разделено и овцете да бъдат разпръснати без пастир.“

„На 23 септември Господ ми показа, че за втори път е прострял ръката Си, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че усилията трябва да бъдат удвоени в това време на събиране. Във времето на разпръскването Израил беше поразен и разкъсан; но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже Своя народ. По време на разпръскването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха твърде малко въздействие, постигаха твърде малко или нищо; но във времето на събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере Своя народ, усилията за разпространяване на истината ще имат предвидения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е срамно който и да е да се позовава на времето на разпръскването за примери, които да ни ръководят сега, във времето на събирането; защото, ако Бог не върши за нас сега повече, отколкото вършеше тогава, Израил никога не би бил събран. Тъй също е необходимо истината да бъде публикувана във вестник, както и проповядвана.“

„Господ ми показа, че схемата от 1843 година е била направлявана от Неговата ръка и че никоя част от нея не бива да бъде изменяна; че числата са такива, каквито Той ги желаше. Че Неговата ръка беше над една грешка в някои от числата и я скриваше, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше оттеглена.

„Тогава видях относно „Постоянното“, че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за него на онези, които възвестиха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни в правилното разбиране на „Постоянното“; но след 1844 година, в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и

объркване.“

„Господ ми показа, че времето не е било изпитание от 1844 година насам и че времето никога вече няма да бъде изпитание.“

„Тогава ми бе посочено, че някои се намират в голямата заблуда, че светиите трябва още да отидат в Стария Ерусалим и пр., преди Господ да дойде. Такова възглед е от естество да отклонява ума и интереса от настоящото Божие дело под вестта на третия ангел; защото, ако трябва да отидем в Ерусалим, тогава умовете ни естествено ще бъдат насочени натам и средствата ни ще бъдат въздържани от други употреби, за да бъдат заведени светиите в Ерусалим. Видях, че причината, поради която са били оставени да изпаднат в тази голяма заблуда, е, че не са изповядали и не са изоставили своите заблуди, в които са се намирали през изминалите няколко години.“ *Review and Herald*, 1 ноември 1850 г.

Пасажът започва с думите: „Желая да ви дам кратък очерк на онова, което Господ неотдавна ми показа във видение.“ Бяха представени няколко теми и тя не е съединила абзаца, отнасящ се до „ежедневната“, със следващия абзац. Това бе направено по-късно от редактори, които поместиха пасажа в *Experience and Views*, а след това в *Early Writings*. В *Experience and Views* редакторите са пропуснали първите осем абзаца и са съединили абзаците, отнасящи се до онова, което ѝ бе показано относно „ежедневната“ и относно определянето на време. *Experience and Views* бе публикувана през 1851 г., а след това *Early Writings* бе публикувана през 1882 г.

„Ранни писания“ по същество представляваше същите четири абзаца, които се бяха появили в „*Experience and Views*“, но с едно съществено изключение. В „*Experience and Views*“ абзацът от едно изречение, който разглеждаше определянето на време, беше съчетан с предходния абзац, който разглеждаше „ежедневната“. След това беше включен абзацът, който първоначално следваше абзаца, разглеждащ определянето на време. В „Ранни писания“ между абзаца, който сега разглежда както „ежедневната“, така и определянето на време, и абзаца, който първоначално го следваше, беше поставен абзац, взет от друг пасаж в „*Experience and Views*“, който посочваше защо е било погрешно да се предприемат поклоннически пътувания до стария Ерусалим.

Абзацът, който беше премахнат от друга страница на „*Experience and Views*“ и след това беше вмъкнат в пасажа на „*Early Writings*“, само прибави към объркването относно „ежедневната“, започнало след 1844 година. Този абзац не присъстваше в първоначалния разказ на Сестра Уайт за нейното видение.

„Господ ми показа, че вестта на третия ангел трябва да излезе и да бъде прогласена на разпръснатите Господни чеда, и че тя не бива да бъде поставяна върху време; защото времето никога вече няма да бъде изпитание. Видях, че някои изпадаха в лъжливо възбуждение, произтичащо от проповядването на време; че вестта на третия ангел беше по-силна, отколкото времето може да бъде. Видях, че тази вест може да стои върху собствената си основа и че не се нуждае от време, за да бъде укрепена, и че тя ще отиде

в мощна сила, ще извърши делото си и ще бъде съкратена в правда.“ Experience and Views, 48.

Абзацът от страница четиридесет и осма на Experience and Views беше вмъкнат след абзаца в Early Writings, който бе създаден чрез съчетаването на два различни абзаца, и това постави ударение върху определянето на време, каквото не съществуваше в първоначалния разказ.

През 1931 г. древните мъже, които управляваха народа на Йерусалим, измислиха разказ, според който Даниелс бил разговарял със Сестра Уайт през 1910 г.; и в свидетелството, което Даниелс представя, той се позовава на картата от 1843 г. и казва, че посочил несъществуващото светилище на картата, докато разговарял със Сестра Уайт. Предполага се, че носел със себе си книгата „Ранни писания“ и че, когато я попитал какво е имала предвид, въз основа на нейните отговори могъл да заключи единствено, че пасажът в „Ранни писания“, утвърждаващ възгледа на пионерите за „ежедневната“, всъщност представлявал предупреждение срещу определянето на време. Двадесет и една години след измисленото интервю и шестнадесет години след смъртта на лицата, за които се предполага, че са били интервюирани, Даниелс въвежда това свидетелство в историята на третото поколение.

Ф. К. Гилбърт беше еврейски учен и не поддържаше правилното разбиране за „всекидневната“ като езичество просто защото пионерите и Елън Уайт казваха, че е така. Той я защитава въз основа на разбирането си за еврейския текст, който пророк Даниил беше употребил. Той беше водещият адвентен еврейски учен през онзи период. С нарастването на спора относно „всекидневната“, който Даниелс и Прескот насърчаваха, Гилбърт беше един от видните учени, които застанаха в защита на позицията на пионерите. На 8 юни 1910 г. той имаше разговор с Елън Уайт и по-късно записа онова, което той и сестра Уайт бяха обсъдили. Свидетелството на Даниелс е напълно в противоречие със свидетелството на Ф. К. Гилбърт.

В двадесети том, на страници седемнадесет до двадесет и две, от Manuscript Releases, сестра Уайт разглежда позицията на Даниелс и Прескот относно „всекидневната“. Изразите, които намирате в доклада на Ф. К. Гилбърт за неговото интервю с Елън Уайт, са почти идентични с онова, което самата сестра Уайт заявява в откъса от Manuscript Releases. Следователно, в продължение на много години, преди Manuscript Releases да бъдат публикувани и разпространени, не е съществувало никакво конкретно вдъхновено свидетелство, което да опровергае или потвърди твърдението на Даниелс относно съдържанието на интервюто, което той уж е имал със сестра Уайт. По-важното е, че не е съществувало никакво вдъхновено одобрение за неговото погрешно виждане относно „всекидневната“. И още по-важното е, че сега, когато Manuscript Releases са достъпни — все още не съществува никакво вдъхновено одобрение за неговото погрешно виждане относно „всекидневната“!

И все пак днес лаодикийският адвентизъм бива учен, че Сестра Уайт няма никакво становище относно „ежедневната“, освен че тя не е „изпитващ въпрос“ и че трябва „да мълчим по този въпрос“. Нещо днес е обърнато наопаки, и онова, което е обърнато, е, че истинското становище относно „ежедневната“ сега е в малцинственото мнение сред Божия

народ. През 1910 г. малцинственото мнение беше възгледът на Конради, който беше прокаран от Даниелс и Прескот, а мнозинственото мнение беше становището на пионерите.

Следното представлява изявлението на Ф. К. Гилбърт относно неговото интервю със Сестра Уайт, което следва да бъде сравнено с Manuscript Releases, поместено в неговата цялост в осемдесет и първата статия от тази поредица „Книгата на Даниил“.

„Даниелс и Прескот... не даваха никаква възможност на по-старите братя в делото да кажат каквото и да било.... Даниелс беше тук, за да ме види, а аз не го приех.... Не желаех да имам каквото и да било да му казвам за каквото и да било. Относно „ежедневната“, която се опитват да раздухат, в нея няма нищо.... Когато бях във Вашингтон, изглеждаше сякаш нещо просто беше обвило умовете им и аз като че ли не можех да ги достигна. Ние не трябва да имаме нищо общо с този въпрос за „ежедневната“... Знаех, че ще действат против моята вест, и тогава хората нямаше да мислят, че в моята вест има нещо. Писала съм му и съм му казала, че показва себе си като негоден да бъде председател на Генералната конференция.... не е човекът, който да запази председателството.“

„Ако тази вест за „ежедневната“ беше изпитваща вест, Господ би ми показал това. Тези хора не виждат в това нещо края от началото.... Аз напълно отказвам да виждам когото и да било от тях, които са ангажирани в това дело.

„Светлината, която ми бе дадена от Бога, е, че брат Даниелс е стоял в Председателството достатъчно дълго.... и ми бе казано да нямам повече никакъв разговор с него относно което и да е от тези неща. Не бих се видяла с Даниелс по този въпрос и не бих разменила нито дума с него. Умолявах ме да му дам среща, но аз не пожелах.... Бе ми казано да предупредя нашия народ да няма нищо общо с това нещо, което те преподават.... Господ ми забрани да го слушам. Изразила съм се, че нямам в него ни най-малка частица доверие.... Цялото това, което те вършат, е схема на дявола.“ Докладът на Ф. С. Гилбърт за интервю, дадено му от Елън Уайт на 8 юни 1910 г.

Ще продължим тази тема в следващата статия.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали голяма светлина: „Те не са наскърбени и смаяни поради своето нравствено и духовно състояние.“ „Да! Те избраха своите си пътища, и душата им се наслаждава в гнусотиите им; и Аз ще избира за тях бедствията им, и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговаряше; когато говорех, те не слушаха; а вършеха зло пред очите Ми и избираха онова, в което не благоволя.“ „Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата“, защото не приеха любовта към истината, за да се спасят, „а намериха удоволствие в неправдата.“ Исаия 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител попита: ‘Каква по-силна заблуда може да мами ума от преструвката, че градите върху правилната основа и че Бог приема делата ви, когато в действителност

вършите много неща според светската политика и съгрешавате против Йехова? О, това е голяма измама, омайна заблуда, която завладява умовете, когато човеци, които някога са познали истината, вземат формата на благочестие за неговия дух и сила; когато предполагат, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, докато в действителност имат нужда от всичко.”“

„Бог не се е променил спрямо Своите верни служители, които пазят одеждите си неопетнени. Но мнозина викат: „Мир и безопасност“, докато внезапна погибел идва върху тях. Ако не настъпи дълбоко покаяние, ако хората не смирят сърцата си чрез изповед и не приемат истината такава, каквата е в Исус, те никога няма да влязат в небето. Когато в нашите редици настъпи очистване, ние вече няма да почиваме спокойно, хвалейки се, че сме богати и преуспели, и нямаме нужда от нищо.“

„Кой може истинно да каже: „Нашето злато е опитано в огъня; нашите дрехи са неопетнени от света“? Видях как нашият Наставник посочи дрехите на тъй наречената праведност. Като ги съблече, Той оголи сквернотата отдолу. Тогава ми каза: „Не виждаш ли как те лицемерно са прикрили своята нечистота и гнилоста на характера? „Как верният град стана блудница!“ Домът на Моя Отец е превърнат в дом на търговия, място, откъдето Божественото присъствие и славата са се оттеглили! Поради това има слабост и липсва сила.“

„Ако църквата, която сега бива заквасвана със собственото си отстъпление, не се покае и не се обърне, ще яде от плода на своите дела, докато не се погнуси от себе си. Когато се съпротиви на злото и избере доброто, когато търси Бога с пълно смирение и достигне високото си призвание в Христос, стоейки върху основата на вечната истина и чрез вяра се хване за достиженията, приготвени за нея, тя ще бъде изцелена. Тя ще се яви в дадената ѝ от Бога простота и чистота, отделена от земните заплитания, показвайки, че истината наистина я е направила свободна. Тогава нейните членове наистина ще бъдат Божиите избраници, Негови представители.“ Свидетелства, том 8, 249, 250.